

משתרש באיבריו או מאחד מהם, ולבסוף יוציאו אותו מבית האסורים. מי שראוי למות - כך הוא, שאלו יתן כל הכפר וכל ממון שבעולם, לא ינצל.

ועל זה צריך לרופא חכם שיעסק ברפואתו. אם יכול לתת לו רפואה מן הגוף - מוטב, ואם לא - יתן לו רפואה לנשמתו, וישתדל ברפואת נשמתו. וזהו רופא שהקדוש ברוך הוא ישתדל עליו בעולם הזה ובעולם הבא.

אמר רבי אלעזר, עד עתה לא שמעתי מרופא זה ומספר זה, חוץ מפעם אחת שאמר לי סוחר אחד, ששמע לאביו שרופא אחד היה בימיו, שכאשר היה מסתפל בכן אדם כאשר הוא בבית חליו, היה אומר, זה חי וזה מת. והיו אומרים עליו שהוא צדיק אמתי, ירא חטא, וכל מה שלא יכל להשיג מה שנוצר, הוא היה קונה וגוזל משלו. והיו אומרים שאין חכם בעולם כמוהו, ובתפלתו היה עושה יותר ממה שהיה עושה בידי. וכמדומה לנו, זה היה אותו רופא.

אמר אותו סוחר, ודאי ספרו בידי הוא, שירשתי אותו מאבי אבא, וכל דבריו של אותו ספר, כלם מוסדים על סודות התורה, וסודות נעלמים מצאתי בו ודברים של רפואה רבים, שהוא אמר שלא ראוי לעשות אותם חוץ (אם) הוא ירא חטא.

והם ממה שהיה עושה בלעם, שהיה לוחש לחשים על חולה, והיה אומר בפיו ומתנפא מיד. וכלם מברר אותם באותו ספר. ואמר, זה אסור, וזה מתיר למי שירא חטא. משום שחלאים רבים אמר שתלוייה רפואתם

ולזמן רב ישתרש משייפי, או מחד מנייהו, ולבסוף יפקון ליה מבי אסירי. מאן דיתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא, וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב.

ועל דא אצטריך לאסיא חכים, לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסוותא לנשמתיה, וישתדל על אסוותא דנשמתיה. ודא הוא אסיא דקודשא בריך הוא ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסיא דא, ומספרא דא. בר מזמנא חדא, דאמר לי טייעא חדא, דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביומוי, דכד הוה מסתפל בבר נש, כד איהו בבי מרעיה, הוה אומר, דא חי ודא מת. והוה אמרין עליה דהוא זכאה קשוט, דחיל חטאה. וכל מה דלא יכיל למדבק מה דאצטריך, איהו הוה קני, ויהיב מדיליה. ביהוה אמרין, דלית חכים בעלמא כגיניה. ובצללותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידוי. וכדדמי לן, דא הוה ההוא אסיא.

אמר ההוא טייעא, ודאי ספרא דיליה בידי איהו, דקא יריתנא מאבי אבא, וכל מלוי דההוא ספרא, פלהו אתייסדון על רזין דאורייתא, ורזין סתימין אשפחנא ביה, ומלין דאסוותא סגיין, דאיהו אומר דלא יאות למפעל לון, בר (א) איהו דחיל חטאה. ואינן ממה דהוה עביד בלעם, דהוה לחיש לחישין על מרע, והוה אומר בפומי ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא. ואמר, דא אסור, ודא מותר למאן דדחיל חטאה. בגין דמרעין סגיין אמר, דתלויא